www.nanafghan.com

د ابراهیم ادهم په پلونو

(ناول)

عبدالله الهام جمالزی

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم: د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)

ليکوال : عبدالله الهام جمالزی

خپرندوی: دانش خپرندويه ټولنه _ پېښور

شمېر : زر ټوکه

چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا

کمپوزر: پخپله ليکوال

ډيزاين: ذبيح الله شفق

انلاين چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی]

افغانستان http://www.larawbar.com

لــړليک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په ځای:

1. ------------------- ځيرکی - د بابا ترکاڼي
2. ------------------- ځيرکی - د روژې مياشت
3. ------------------- ځيرکی - د بابا غوسه
4. ------------------- ځيرکی - اختر
5. ------------------- ځيرکی - د ښځې او ښکي
6. ------------------- ځيرکی - اووه ټکان
7. ------------------- ځيرکی - د پلار ناروغي
8. ------------------- ځيرکی - د قناعت درس
9. ------------------- ځيرکی - د آمنې راتګ
10. ------------------- ځيرکی - له مينې د پلار خبرېدا
11. ------------------- ځيرکی - پوهنتون ته تګ
12. ------------------- ځيرکی - پوهنتون
13. ------------------- ځيرکی - آمنې ته ليک
14. ------------------- ځيرکی - د پلار مرګ
15. ------------------- ځيرکی - غم او هيله (وروستۍ برخه)

ډالۍ:

خپل ګران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږېږي او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه یې ساتلی او روح یې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

لیکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مینې او ښکلا د سپیڅلي څښتن په پاک نامه:

ماله کوچنوالي له داستان سره زیاته مینه درلوده د لیکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخیست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او مابه چې لوستلې هغه ته به یې هم خوند ورکاوه، خو زه پوهیدلم هغه به را ته د مجلې هره برخه ښووله: زویه داولوله ... داولوله ... خو هیڅکله یې راته ونه ویل چې دا داستانونه هم ولوله، او خپله به یې داسې په مینه مینه لوستل چې توبه.

زه نه غواړم د داستان په اړه درته ځیر نیزې خبرې وکړم، خودا یادونه کول اړین بولم چې د داستان هغه تعریف چې وکولای شي د داستان د بېلابېلو قسمونو استازیتوب وکړي ګران کاردی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بیا هم ځینو لویو لیکوالو په ځینو وختونو کې د داستان د ځینو قسمونو لپاره ځینې تعریفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپیلي (Joseph Shipley) د نړۍ د ادبي اصطلاحاتو په

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پیښو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولګه ده.

همدارنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري ځوک زیاتونې لري ځوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال د داستان اوریدلو شوق ډیر عجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیو چا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلود دل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یوڅه یې سترګې وبرېښولې... هره شېبه بس یو ه تلوسه را سره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بیا څه وشول... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یاویل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو یا به مو ویل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او د کیسې کښېښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیاد کیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یوا ځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداري ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دادلیکوال د کیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه د چاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښېښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دوخت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشریح ولیکي چې پدې کیسه کې دغه پیغام پروت وو.
یو امریکایي کیسه لیکوال ښاغلی رینګ لاردنر ښه کیسه لیکوال دی. خوکومه انځور ګري چې هغه په کیسه کې لري شاید بل لیکوال یې له هغه ښه ولري، کوم هیجان چې هغه په کیسه کې اچوي بل یې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پیغام ته رسیږي هر څوک وایي چې دهغه کیسې نوځکه ښې دي.
داستان، داستان عجیبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان لیکنه چېرته، خو دنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه ولیکم، دو مره داستانونه ولیکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په یاد وي چې ښه داستان له پیغامه ډک داستان له پښتنې مینې ډک داستان.
زه په داستان کې د پیغام پلوی یم، زړه مې غواړي هر داستان مې یو پیغام ولري بې پیغامه داستان راته د وخت تیرول ښکاري او په خلکو یې ظلم او تیپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامو نه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان لیکوال تمه مه کوئ ولې ډیر مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه ولیکم چې په بله هیڅ ژبه کې کوم لیکوال نه وي لیکلي.
هرڅوک تمه لري چې بهترین شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې لیکم یې هیله ده چې هسې ستاسې قیمتي وخت پرې ضایع نه کړم، تر پایه یې ولو لئ هیله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د بریاوو دعا وکړئ.
په ډیره مینه او ادب
عبدالله الهام جمالزی
تهران، ایران

لومړۍ څپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چې وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې یو اځې وم ، مور مې نه په یادیږي. دغزني په خشک کې اوسېدلو او پلار به په ښار کې تر کاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چایجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د میز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په یاد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږیو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کمیس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به یې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به یې تیره کړل او کرار کرار به یې کار شروع کړ ما به ستره توره چایجوشه راسره واخیسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګیلاسونه پریمینځل د چایجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به یې کېناستم او یو لرګی به مې راواخیست یو سر به مې یې په غوږ کیښود بل په چایجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونیو ، کله به تیز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپین خیرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کیښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګیلاس کې واچوله بیا به مې د بابا په ګیلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بیا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کیښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټیټ شو او په تندي به یې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول، نور به د بابا غږ نه ویرولم.
- اسده زویه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چیرته دی بیا د په کومه کړ؟... هه دا ونیسه.
نور به دا غږونه نه وو، په بیروبار کوڅو کې به ووتلم، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پامانې به مو کوله یو بل به مو په مخ په څپېړه وواهه او په خندا به له یو بله ګوښې شوو.
د یوبل نظرونه مو نه وو پکار، نه مو د یوبل په کارونو کې کار وو، محمد علي زموږ د ښنګ مارکیټ د یو رخت فروش زوی وو، چې پلار به د غرمې په خوب ویده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بیا به رخصت شوو خو سبا به بیا په ښوونځي کې راترغاړې وت او یوبل به مو ښکل کړ، هره ورځ به مو له یوبل سره قول کاوه چې بیا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له دیواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم، پلار به غیږه راته خلاصه کړه او په تندي به یې ښکل کړم بکس به مې یې له شا خلاص کړ او په مخامخ دیوال به یې ځوړند کړ بیا به یې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به دیګ ته وکتل بیا به یې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچیه څه درته پاخه کړم؟
زه خو پوهیدم چې یواځې ددې لپاره وایي چې لاړشم دیګ پریمینځم او به راوړم او ګیلاسونه پاک کړم او هغه پیسې راکړي لاړشم سبزي مارکیټ ته بندۍ واخلم یا الوګان. مابه تنډه ګونځې کړه.

- نن يې نه خورو .
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او را به غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .
- ولې ؟ ته يې نه خورې که دا سې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو ته ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديګ او ګيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېنمينځه ګيلاسونه به مې پرېمينځل خو ګيلاسونه به مې يويو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغه بيا پرېمينځه او بيا به يکې بل اوبه څښلې. ديګونه به مې راوړل د نغري خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې. پلار به په ډډو لاسونه ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بيا وخندل او سر به يې وخوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيابه يې نو يا ښندې غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پياز ، بانجان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا مڼه به يې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

د خپل تخت ترشا به یې کېښولم ما به هم په مزه مزه وخوړله بیا به چې راپورته شولم پیسې به مې ورته ونیوې هغه به وګڼلې او د آیس کریم پیسې به یې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځایه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آیس کریم ته ودریدم د هغه به هم چې سترګې رابانديې ولګېدې تیار به یې راته برابر کړ چې ور وبه رسیدم په لاس کې به یې راته نیولی وو ما به هم موټی ور وړاندې کړ او پیسې به یې ترې ور واخیستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به یې ټول کړ او ترسر به یې لاندې کړ کرار به یې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمدعلی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخیسته راسره به مې ډکه د کان ته یووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به یې وکتل پوهیدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ما هم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ ما به کاردستي جوړوله هره ورځ به مې یوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن یوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به یې پرېښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تیر شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د یخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ایره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته یووړل بیا به مو په نورو لرګیو اور بل کړ چې هغه به مې بیا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځیر به مې یې ښکته کړ پلار به بیا راونیولم ځنځیر به یې راته کش کړ په

مخ به یې وټپولم.
- یخ دی بچیه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپینه ټوټه به یې لمده په جیب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به یې ورسره له څنګه پرې ایستلم.
- زویه کرار څمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسیم د زیاتیږي هډوکي د پخیږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به یې نیوکه کوله ، ښه مې په یاد دي د کوڅې په سر کې یو ډاکټر وو ډیر آرام سړی وو او هر وخت به یې په بابا پیسې باندې وې ، د دکان په سر یې ډاکټر اکرم درملتون لیکلي وو خو بابا به تېجه باله. یوه ورځ مې مخامخ ورته وویل چې ډیر غوسه شو راغلم پلار ته مې وویل چې ډاکټر تېجه راته په غوسه شو هغه وخندل ویل یې چې تېجه مه ورته وایه تېجه بد نوم دی د هندو زوی ته تېجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پرېمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به یو اځې دیګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډیو به یې چالانه کړه او سترګې به یې ورته پټې کړې. زه به یې هم له څنګه کېناستم ، یو اځې تر دې به معطل وم چې راډیو ډنګ ډنګ وکړي او بیا یو ساز راشي او ووايي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپریږي.
یوه ورځ پلار راته ویلي وو چې په لندن کې یو غټ ساعت دی چې اویا ټنه وزن لري لوی ثانیه ګر او دقیقه ګر لري له ټول ښاره مالومیږي ماته به د بالاحصار غونډۍ یاده شوه چې په سر یې ستر ساعت وي او بیګ بین ورته وایي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بیا یو ستر غږ ووایي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بیا به یې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسیدل نو ماته به یې وکتل.
- حالات ګډوډ دي.

زه پوهيدم چې دا به يې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ويل چې په ما پورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نيسم بيا به يې وخندل او د راډيو ستنه به يې وګرځوله.
عجيبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطين ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټيټوالي او زياتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او واليبال وروستيو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اوربدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډيرې کيسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به يوځل راښکته شوو تاوده به شوو بيا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونيوه نو پلار به ويل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بيا واوره پرې نه سريښيږي.
د سرای واورې ته به چې راورسيدو نو پلار به په توپونو ويشتلم ما به هم ورسره شيلک پيل کړ يوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وويشته چې پسې غږ مې کړل راويې کتل په تندي ولګيده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته راننوت هير شوي يې وو راته ويل يې چې نن به دواړه د لنډيو مسابقه کوو چې د چا ډيرې لنډۍ په ياد دي.
په هغه کې يې پسې واخيستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخيستی وو زما ډير شعرونه په ياد وو ، حتی د ابراهيم ادهم کيسې مې هم له پلاره ډيرې ياد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار يواځې چې هغه ياد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې يې پسې واخيستم ما فکرکاوه چې زما ډير ياد دي خو د پلار لا ډير يادوو ، بيا يې راته د ابراهيم ادهم نوې کيسه وکړه. چې بيا مې په خوب هم لېده عجيبه کټه مټه.

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او څلویښت زرینې تورې او څلویښت زرین ګرزونه به یې ترې شا او مخ ته ورل د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک دهغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پیدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک یې ؟

- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.

ابراهیم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په ځواب کې وایي

- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟

ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډېر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډېر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. دپلار غوندې عادت مې اخیستی

وو ، چوپ او له ډیر بیروباره مې ښه نه راتلل ، یوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د یوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، ما بهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډیره شېبه مې چرت نیولی وو ، د پلار د مشترنګ ځښ و ځوښ مې اورېده په چوپتیا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم د غوږ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ ځښ و ځوښ به بس شو ما به ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخیست او په چوکاټ به یې کش کړ ، یوه ورځ مې ورته وویل
- بابا ! دالرګی ولې داسې کوې ؟
- دا خو ددې لپاره چې دا مخ یې نور استادي شو .
پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه یې د یخ له لاسه وروکی څاڅکی ښکارېده ، لاسونه یې مروړل او په سترګو کې یې اوښکې ښکارېدې په اور یې لرګي ورواچول .
- مېلې دې وکړې .
- یخ د وشو ؟
- هو ولا ډیر یخ دی .
- خو کار مه کوه بیا به یې بله ورځ وکړې .
- نه زویه روژه رانږدې ده بیا په روژه کې ډیر کار نه شم کولی .
- ولې ؟
- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کیږي .
- زه خو نه ستړی کیږم .
- هو ته خو ځوان یې تکړه سړی یې
- بابا !
هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی یې ورته کاوه ، په سترګو کې یې دود ورغلی وو لاړې یې تیرې کړې ویې ویل
- هه زویه
- سږ کال زه هم روژه نیسم .
- نه زویه په تا نه کیږي ته تر اوسه وړ یې .

- نه نه یم وورړ اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل ، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه یې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس ونیوه ، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس ونیو ، پلار خندا واخیست.
ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایې چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غوارې واده وکړې هه هه اوس واده غوارې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کېده ،

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه ، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.
- نه بچی مې ژاړي نه موږ خو ټوکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.
ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه ، پلار ته مې چای راووړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل
- ښه ګوره روژه نیسم.
- ښه سمه ده اوس خو ...
ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله ونیوله په غیږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.
- ... میړه شوی یې.
بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږیږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.
- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟
- سبا نه بل سبا.
- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.
بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو ، لږ شببه مې ور ته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ور واخیستم او خوا ته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ور ته

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډېر کار وکړو . نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو .
دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوړونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راووړ او په میز مې کېښود . پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتې ته اخیستی دی.
- وړې کېږې زویک مې یې وخت ډېر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه رېښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې رېښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سبا ته دوه ونیسه ، اوس خو ده هم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه ویې خوره.

- اوس یې نو ولا که وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ویل چې نه یې خورم نه یې خورم بس په همدې کې مازیګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور میوې او نور شیان مو واخیستل ، پلار به هیڅکله هم دومره پیسې نه مصرفولې نن یې دومره ډیره شیان واخیستل.
کور ته راغلو ، پلار دیګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس یې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پلار د یوې ستنې خواته په لمانځه ودریدو ، ماته لونځ ملاصاحب یوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به یوائې راته موسک شو نور به یې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لونځ وکړه. له پلاره سره یوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې یوځای سلام واړاوه ، ډیره شیبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راواخیست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ویده شوی وم.
عجیب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کیسه مې په خوب لیده د ابراهیم ادهم کیسه.
په دښته کې مې ادهم ولیده هو ریښتیا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې یو زاغ راښکته شي او ښکار یې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسیږي یو کس ویني چې لاسونه او پښې یې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حیران شي.
ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې یې ترل شوي دي ، اد هم حیران دی او ترې پوښتنه کوي
- اې عبدالله ته ولې داسې شوی یې ؟
او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وایي:
- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې یوه ډله غله دي ټول کاروان مې یې بوتلو غوښتل یې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنئ او مالونه مې ټول یوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې رابا ندې وترلې او ویې ویل چې که له مارغانو او نورو ځیرو ونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرینږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا یوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سینه مې یې کېږدي او په خوله کې مې یوه یوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بیا راشي په سینه مې کیني او ځان وځنډي چې ګرمي او تنده مې لیرې شي.
ادهم ورته لیک لیکي چې ته لاړشه زما وزیرانو ته ووایه هغه به داغله ومومي او بیا ورته ووایه چې یو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووایه چې نور په ماپسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته یې وراغوندي او خپله دهغه جامې اغوندي او روانېږي.
چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ایښی وو ، او څادر یې رابانډې هوار کړی وو ، پورته شوم ډېر خجالت شوم چې په جومات کې ویده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم اوداسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډیره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا رااووت ، کله به یې سات ته وکتل او کله به یې د غرونو څنډې له نظره تیرې کړې ، ډیره شېبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نیولې وه ، چا

جلبۍ خوړلي چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوټي را وايست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي ژبانان وو ډیر ښه خلک وو ، خرما يې راته ونیوه ، ترې وامې خیسته ، څو مې هغه خوړله بل راوارندې شو خرما يې راته ونیوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازیګر يې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې يوه يوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تيرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه يو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاو نډي له لاسه ور ونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترګې يې وې.

- ګوره ګله روژه نيسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خير يو سې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر يې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خير هغه به په پيښنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

اوس به يې احمد دروړي ښه ؟
- نه خير يوسې .
نور نو روان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، كور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وكتل ، ژر كوه چې زما اعصاب نور كار پريږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وكړم . احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډيره مننه وكړه او په آخر كې يې ورته ويل :
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ .
ما كرار پلار ته وويل
- پريږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ .
- نه زويه په روژه كې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل كورته هم ورليږه ډيره سخته ده .
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده كړه سترګې يې پټې كړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ كېنم ، زه هم كرار چوپ كېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترګې يې پټې كړې .
ډيره شېبه مې يې سترګو ته كتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت يې نيولى وو ، څه شېبه وروسته يې توفداني ورنږدې كړه او نسوار يې تف كړل ، ما ته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې كړم او څه شېبه يې زړه ته نږدې نيولى وم ، راديو ورپه ياد شوه ، ځو پلار ښوربده ما په ښنه راډيو را نږدې كړه او پلار ته مې وركړه . پلار يې بيا ستنه ګرځوله چې هغه هميشنى ساز يې پيدا كړ . څه شېبه وروسته يې چيغه كړه :
- دالندن دى ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لندو ځپو ... كيږي خپريږي .
بيا هغه زنګ وشو چې ما ته به د بالاحصار په سر د بيګ بين ساعت ښكاربده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول . ما د پلار په سينه سر ايښى وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په څير د ابراهيم ادهم يوه بله كيسه هم راته ولولي . پلار هم په بيړه بيړه لوسته يو ځل به يې زما

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تیارسی ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وا یي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وایي
- دا راهرو ندی زما مانۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او مانۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وایي رباط دغه ته وایي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا وو ایي او لاړشي ، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویېویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زاری به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یووړم.

چې سر مې راپورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيشنمی دی پورته کيږې ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کېناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کېدې ، خو ځومره مزه يې کوله ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوندور وو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګری وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږی کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږی کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار وراچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوی وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضاکوي ؟ که پورته کيږي ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دی.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کېناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوی وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښی وو ، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يوازې لاړ شم ؟

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله ، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل ، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو ، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو ، خو پلار به ډير مخکې وو ، زه به کرار کرار پسې را روان وم ، د پلار به هم اعصاب خراب وو ، ډير حوصله يې نه درلوده ، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

دريم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده ، هره ورځ به په هيله پيلېده ، په هيله به ختمېده ، لمونځ هم خوړ شوی وو ، او د پلار مخ به په کتلو کې سرې آسمانونو ته ببولو ، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای ، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست ، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې ، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم ، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله ، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روږه په ياد وه تر ماښامه ، چې تږې به شوم د اوبو له ياده به مې خوند اخيست چې وږې به شوم نو ماښام به راته نيغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپه تيرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به يې غنګې وهلې او ما به هم د ميز نه په لاندو پوټکو کې سات تيراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډير غوسه کېده هره ورځ به يې يو جنګ کاوه ، يوه ورځ له پيشنمي پاتې شوي وو ، سهار پلار ډير غوسه وو ، خو ماته يې څه نه ويل ، ماته يې ويل چې روږه مه نيسه خو ما ورته ويل چې ته يې نيسې زه يې هم نيسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ويې ويل:

- نو زه خو نه وږې کيږم ، زه د تا د پاره وايم.

- نه نه وږې کيږم خير دی ، نيسم يې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره يوه شخړه حتماً کوله ، ډير يې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږې شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونيوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نيمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلاررو ويل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وويل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډيره شېبه په کار اخته وو ، بيا يې د بيربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ويې ويل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ويل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډيره شېبه پس يې بيا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور يې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې يو چا اخ وکړ شاته مې ور وکتل يو کس سترګو ته لاس نيولی وو لکه چې په سترګه کې يې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

وړونګېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم، ډیر خوږ شوم، پلار په غوسه کې راته ویل چې ځه کور ته لاړ شه. ما ویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړ وم، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو رابانديې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکانه یې راوایستلم په غوسه کې یې وویل:
- ځه لاړ شه کورته.
زه سلګیو واخیستم، په قهرکې کورته را روان شوم لا دري بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې، مور را یاده شوه، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای، اوښکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سرلاس را تیر کړی وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلی وای، تول له کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.
دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې، د کوڅې سرته چې ورسېدم، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ور ونیولم، د پښو په سر راته کېناست، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ورنږدې کړم.
- بس لیونیه ژاړه مه، زما نو دربانديې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.
ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې، ما ته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاوکړل او بیا مې ورته وژړل، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.
- زما لیونیه، چې راغلې، نو له ما سره به څوک په بازار کې ګرځېدل

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچې کړم روژه یې هم وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شا شم. بېرته د بازار په لوري روان شو ، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري ؟اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم ، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو ، له لاسه یې ټینګ نیولی وم ، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاوم ، او همدا خبرې یې راته کولې.
- راځه ، راځه ، زویک جارسم ، څه اخلو ؟اوس به نو خرید وکړو ، آخر زه نو یواځې کله راتللای شوای ، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم ، دا خو یواځې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل ، دوه مڼې ، دوه کیلې ، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه ، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول ، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لاسونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو ، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.
- خیر دی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې یې د یو فقیر سیل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جیبه راوایستله او ویې خوړله بیا یې پسې اوبه وڅښلې او کرار یوې خواته وغځېده او ویده شو.
ابراهیم ادهم له ځانه سره وویل: یاخدایه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کیږي او په دومره لږ او بو تنده ماتیږي او پداسې آسانه تو له ستړیا لیرې کیږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکلیف پرته بله هیڅ ګټه نلري.
پلار به اسویلی وکړ لاس به مې یې په لاس کې تخته کړ او و به یې ویل:
- یا خدایه دا آدمیان د ولې دومره وږي پیدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وایي څوک په یو نا مه په بل نامه په خلکو ظلم کوي.
بیا موسک شو سر یې وخوځاوه بیا یې وویل.
- ددغه ګېډې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سویه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سویه له یو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره یو کس په لاره کې دروي پیسې تر اخلي او خوشی کوي یې څوک سلامت ملکونه کوچوي.
بیا به یې ماته وکتل ورځې به یې راته کش کړې او دواړو به وخندل.
ډیر عجیب وخت وو ، مینه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشلیږي ، کینه مو هم هسې پخه نه وه چې دیوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تا به یې هم کاوه. د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو تېپونه هم ژر رغېدل.
نه به مو د بل چا په کار کې لاس واهه او نه به د بل چا دنیا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه موپه بل چا کې داسې څه لیدل.

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پيسو سيل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه مو هم له دې په زيات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هيله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم بريښېده . نه مو بې ځايه هيلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجيبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په يوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپين لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چايو مزه به د ټول غزني په رستورانونو کې نه پيدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به يې خندل او کله به يې بيا تندی ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به يې په خوله خپره وه او که به يې فکر لږ ګډوډ وو نو بيا يې راته په نامه غږ نه کاوه يوازې له څنګه به يې وويل .

- وهلکه څه شوې...

چابه راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورونو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژونده لاس چاپېر کړی وو او کله کله به يې د مينې په تندي ښکل کړو .

څلورم څپرکی

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و یل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونیو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار یې هم دهغه په شان پیته پوزه وه ، محمد علي یې له پلار او پلار یې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډیر ملګری وو ، خو کله کله به یې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهیدم خو چې پښتو خبرې به یې کولې له ماهم شرین په پښتو ګړیده. پلار په دکان کې وګرځیده ، ما ته یې غږ کړل.
- اسده زویه کوم رنګ دې خوښ دی ؟
- کوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خواته ورغلم ، ډیره شیبه په رختونو کې وګرځیدو ، پلار به راته ویل خوښ کړه ما به هغه ته ویل چې خوښ یې کړه آخر پلار وویل:
- لیونیه زه خو یې ځانته نه اخلم خو تا ته یې اخلم.
- اول یې ته ځان ته واخله بیا یې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بیا یې پټ راته وویل:
- لیونیه زما خو شته دي تاته یې کړم.
- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق کوي زه یې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.
- خو ته یې هم وکړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډیره شیبه اخته وو بیا یې له لاسه ورکش کړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس یې ته خوښ کړه.
پلار سپین رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته یې ویل چې له هماغه یې ورته ګز کړي. نور یې نو زه په دکان کې پریښودم او خپله د

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ږيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستا رقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکې چې يوځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، د کان ته ورغلو ، څه شيبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ما ته غږ کړل. پلار يو مخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلې کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وويل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يابه دواړه ځو يا نه ځم ،

ورځې شپې همداسې تیرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کریم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ویده پریښودم یواځې به تراویح ته لاړ خو چې راویښ به شوم پسې وربه غللم او له ډیرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ. خو چې په تراویح به ودرېدلم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرموونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هیڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یوړم ، هیڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، د ګاونډیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هیڅ سره نه لګېده یواځې دا مې خوښېدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه یې په سینه سر کیږدم.

وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطۍ ته لاړ ، زه ډیره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلي وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزیه او کامران مې لیدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بیا یې زوی وو کامران بلـه لوریې آمنه نومېده او کشرۍ لور یې نورزیه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګې واله مې هم وه.

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.

- به به دا به سبا راته واغوندي بډنګ به شي بډنګ.

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر ځیزونه مو واخیستل خو د نورو خلکو په څیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک وو وینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

دواړو بدراتلل ډير کبرجن خلک وو. که به يې کورته ورغلم نو داسې فکر يې کاوه چې خيرات ته ورغلی يم، زامن او لورګانې به يې ليرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به يې وحشي بللم، ويل يې چې په نجارۍ کې لوی شوی يې ته خدای زده څه بلا يې؟

زه ويده شوی وم، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکو له، بهر يې ټول ځايونه پاک کړي وو په مايې څادر غوړلی وو او لګيا وو کار يې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تيره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو يې راوړ په تير کې يې يولوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته يې ويل.

- بس دا به يادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.

عجيبه احساس مې کاوه، روژه داسې ژر ژر تيره شوه، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې يوائينی غم د ماخوستن وو چې درې ځلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بيا به رانه پاتې شول.

ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم، له همدې سره راسره دا فکر پيدا شو چې لومړی به چېرته ځم؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چيرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه يوڅه ليرې وو خو حتماً به ورځم.

پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.

- بابا!

- قربان.

- خوب نه راځي.

- نکل غواړې که لړ کيسه.

- نه نکل.

- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کيسه به درته ولولم نور ويده شه.

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تا به ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یو ځای روان یم، ډېر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یو اخې تا بوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هم د ښکار لپاره ټاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نو رنو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو ما به سکوت مات کړ.
- ښه بیا؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشې کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولېده. خو سهار چې راپورته شوم، څه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي راواخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

هم پورته شو ماته يې کالي رانبکاره کړل بيا پورته شو له کوټنده يې دواړې کورتۍ رانبکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغوستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يودستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.
- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چېرته ته ځې ؟
- راځه يوځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځوبه.
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په سراخيستي وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نښته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.
بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.
هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.
د ترور دوی کور ته وروړسيدلو ، څلور پنځه موټرونه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.
زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يو اځې لاس رااوږد کړ او دومره يې وويل
- سلام ستړي مشئ اختر مبارک
نوريې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

يې راته په مخکې کېښودې ، هېڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هېڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې ستړې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کرار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يواځې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نوخپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پو هيږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړې باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
ببرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کور ته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅيښ ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

چا ویل ډیر مسلمان سړی دی چا څه ویل چا څه ؟
ماسپښین ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سیل کاوه ، عجیبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډیره خوندوره وي ، ډیره په زړه پورې هم وي.
ورځ همدا سې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نیولی وو ، چې په یوه پلمه بله پلمه یې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه یې کارونه پرېښودل او جشنونه یې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختیاوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بایلي.
په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډیر خوشالیږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پیل کړ چې یو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زویه ورشه اودس وکړه ځه د لمانځه وخت دی جو مات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ریښتیا هم ډیر ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نورنو اختر تیر دی او هرڅه بیر ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې او ښکې:

اختر تیر شو ، ډیر ژر هیر شو ، دریمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

، بیرته د ژوند تل تکراریدونکي سندره پیل شوه ، خو ښي بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یوائېنی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکاریدم چې دغې مسئلې به مې فکر براباوه.

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې تورولو ، له ساړه به مې وجود ځیږو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنگارنگ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو.

سهار به چې دکان ته ورسیدو ، پلار به د اور ټیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کیناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه.

یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.

- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟

مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل.

- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم.

- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.

ماشوم ماته وکتل ویې خندل.

- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

ساتیری کولای.
ماشوم ډیر ښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستیکي وو زما خوښ نه وو دهغه ډیر ښکلي وو ډیر زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وویل
- دا دستکشونه دې چېرته اخیستي دي؟
- مور مې راته جوړ کړي دي.
مایې مورته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته یې داسې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.
- خوښ د شول زویه؟
- هو.
پلار ته مې وکتل.
- پلاره نن مازیګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه یې وګورم.
پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بیا یې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کېښود او ویې ویل.
- زه به یې درته جوړ کړم زویه. ستا مور یې نشي جوړولای؟
زه حیران شوم، ومې خندل.
- زما مور کله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې کړم، په سر مې یې لاس راتیر کړ او ویې ویل
- ښه سمه ده زه یې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلی پایروک جوړ کړي.
پلار وخندل او زموږ خوا ته یې راوکتل.
- په دواړو سترګو، خو تاسې زحمت مه باسئ زه یې ورته په بازار کې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول، نور مازیګر هم وو، پلار سبزي مارکیټ ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم، څه شیبه وروسته پلار راورسېده خو دستکشونه یې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شپه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نو مېده ؟
- هوسۍ. خدای د پرې رحم وکړي.
- ښکلې وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم.
- ښکلې وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاځېده په غیږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شپه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خواته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاځېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اورته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅوکې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کارونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.

- واخله زویه دستکش مې درته واوبدل.

ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېدم ، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم ، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو ، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې ومو ښل بیا یې په مخ وټپولم.

- دادي دایې دستکشان نور څه غواړې ؟ واه واه

ښځه هم خوشحاله وه ، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره مننې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته ویې ویل:

- ته رېښتیا مور نه لرې ؟

- هو.

ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لاړ دخپلې مور لمن یې ونیوله ، زه هم دخپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتۍ ووهلې ، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه ، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.

- هغه مو زوی دی ؟

- هو

- خدای د یې درته وساتي. رېښتیا مور یې وفات شوې ده ؟

- هو خدای د پرې رحم وکړي.

- اوس که وړاندې.

- نه د هغه نه په یاد یږي.

- بل څوک لري ؟

- نه یوازې زه او دی تنها او سیږو.

ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو ، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې ،

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شېبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.
اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډیرې ښکلې وې.
یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.
ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.
وايي چې د مکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې ووتل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت او دبدبه ورسره نه وو چا نه شو پیژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.
ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.
- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟
- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.
وايي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل
- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟
وايي افسر په مخ په څپیړه وواهه او ورته ویې ویل
- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وايې چې هغه

لیوني. ځه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایي کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود ، چې هغه وخت ډېر کوچنی وو ، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی ؟ هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولید ، زه یې پېژنم په خپله وو.
- چېرته وو ؟
- په مکې کې.
نو ریې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډېره تمه درلوده چې خپل پلار ووینې ، مکې ته راورسېدل او یو ځای یې سکونت پیل کړ. زوی سبا ته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رېښتیا شته کنه ؟
ډېره شېبه یې په حرم کې سترګې واړولې ، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي ، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پېژنې ؟
- هو هغه زمونږ ملګری دی.
- چېرته دی ؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی ؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانېږي ، په دښته کې یو بوډا مومي ، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیری بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډېر یې وژړل بېګا یې مور ته ټوله کیسه

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.
مور یې زوی ته وویل.
- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.
زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.
- ای د لویې او د کمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.
نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.
- ولې د دا سې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.
زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم خپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یواځې د شپې د ښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم د نکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

پلار به پورته شو بستره به یې وغوړوله ، زه به یې ځانته ورننږدې کړم ، سر به مې یې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی ستړګو ته وکتل بیا به مې یې په سر لاس راتیر کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته یوه کیسه کوله چې له سره به ترپایه ورته خندېدم ، په هغه کې یوه کلمه ډېره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کیږي» دا یوه کیسه وه چې یو پلار او یو زوی په یوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چیغه کړې (هله پلاره دود مې کیږي». زه به هم پلار ځانته ورننږدې کړم په تندي به یې ښکل کړم.
- دود دې نه کیږي ؟
بیا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اووتګانو.
پلار به موسک شو په مخ به یې وټپولم او بیا به یې نو راډیو بنده کړه چراغ به یې بند کړ او له لږې چوپتیا وروسته به یې نکل شروع کړ.
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو. یوه کونډه وه ، یویې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې یې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او یا به خوب ورغی نو لاس به مې یې په لاسونو کې تختنه کړل ، هغه به بیا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غریبان وو چې مه یې کوه پوښتنه ، په کور کې یې هیڅ نه درلودل ، عید په رارسیدو وو نه یې کالي درلودل او نه یې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډېره خپه وه ، چې یوه ورځ د کونډې ورور ورته یو سېرلی راووست هغه یې کونډې ته ورکړ چې دا

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه وکړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده.
سېرلی يې بازار ته راووست، د کتار دکانونو له مخې تيرېده او سېرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.
- اې دا سپی د چېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري !
پک ورته وخندل ويې ويل.
- ناديده ! سپی ندی دا سېرلی دی.
دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.
- ناديده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پېژنې.
پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ور ورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.
- هې ليونيه ! دا سپی د چېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره ناديده يې خوشی يې کړه.
پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي ريښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته ورورسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.
- هې په دا سپي څه کوې خوشی يې کړه !
- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.
- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟
هغه سړي سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.
- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

داړي ؟
- ريښتيا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپینه ږیره دروغ وایم ؟
پک سبرلی ژر له پړي خوشي کړ او سپین ږیري یې پړی ونیوه پک ته یې وویل چې زه دا اوس شرم له دې ځایه دا ډیر خطري دی له دې لیرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پیدا شو چې مور به هره ورځ ورته ویل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره یې وویل چې ښایي دا یې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور یې په ډیرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچیه ؟
- ولا قیمت یې معلوم نشو ماملـه (قرض » یې رانه واخیست.
کونډه سخته غوسه شوه او ویل یې چې ژر لاړ شه پیسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سبرلی راولـه خو پک ویل چې نه سبا ورځم پیسې راکوي. مور ډیره غوسه وه ویل یې چې یو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک دکوچیانو کیږدیو ته لاړ ، ډیره شېبه یې یوې کوچۍ ته زاری وکړې چې یو ځل د جامې راکړه هلته یوه جینۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي یې نشته بېرته یې درته راوړم ، جینۍ کالي ورکړي دي خو ورته ویلي یې دي چې که دې خیمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل » او ټیکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې یې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک یې ؟
- دکوچیانو له کډو پاتې شوې یم یو اځې یم.
هغه دکاندار ورته وویل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تیر شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وویل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تیر دکان والـه زما کشر

وروردی ډیرتګ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هریو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وا له زما کشر وروردی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټګي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارایۍ مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړېږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هرزوی ورته یوه یوه تحفه واخیستله ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدېږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر درې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدېږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ورته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

ولې راته نه ښايي زه خو ددې کور مېرمن يم.
سپينږيري دهغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورتـه وويـل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټـه کوټه ده. پـک تـرې پوښـتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پـری دسړي په غاړه کې وراچوو او وژنـو يې. پـک ورتـه وويـل چې دا خو ډير ښه دی که کـور تـه کومـه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه بـه يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشالـه شو او پک ته يې آپرين ووېل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غـاړه کـې وا چاوه او ور تـه ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی ور واچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سبرلې ښځتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندقونوټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کور تـه لاړ. کـور تـه چې ورسـېده مور يې تـرې پوښـتنه وکړه چې پيسـې يې در کړې ؟کنـه ؟پـک ورتـه وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مور ته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پـک ويل چې نـه هغـه سبرلی داسې سبرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټکـان چې ببګـا کورتـه راغلـل ، چې د دار پـه کوټـه کې يې د پـلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پـلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورتـه ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سبرلې ښځتن وو د سـبرلې !. ټـول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

یې وهي چې څه یې کوې. خو پلار ویل چې اوس دا خبرې پر یږده، ورشئ ډاکټر راته راولی چې مرم.

پلار به چوپ شو، لږ شیبه به ما هم غوږ نیولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ویده غوندې به وو بیا به مې له خوبه ویښ وکړ.

- بیا څنګه وشول؟

پلار به بېرته ویښ شو او سره سم به شو

- هه په کوم ځای کې وو؟

- په ډاکټر پسې ګرځېده.

- هه ښه، نو یک هم ولاړ یو زیارت ته د زیارت مینجور ته یې وویل چې ته د یواځې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه دا پورې رمه زما ده دهغه ځایه یکې څم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پیسې ترې واخیستې نو جامې یې ورکړې، یک جامې واغوستې او جام یې ورسره راواخیست نیغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ یې ولید چې له کوره ووت نو په یوه لاره ورته راوګرځېده او له لیرې یې غږ پرې وکړ

- هول! هو ځوانه چېرته داسې تېز روان یې؟ ټول مشکلات خدای حلوي که یواځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کېږه خدای به یې جوړ کړي زه درسره قول کوم

ټګ هک حیران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غیب هم لري راغی د ملنګ لاسونه یې ښکل کړل او ورته ویې ویل چې یوځل مې پلار ووینې ګوندې وي چې خدای یې ښه کړي یک ورسره ومنله او ورسره روان شو، چې کورته ورسیدل نو پلار یې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګیروي یې ختل، یک چې ورته ودرېده نو سر یې وښوراوه او خواشیني یې څرګنده کړه. په کومو ځایونو چې یې وهلی وو په هغه ځای به یې لاس کېښود بیا به یې ورته وویل

- دا ځای د درد کوي؟

سپین ږیري به ویل هو هو همدا ځای دی، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ یې راوستی د درد ځایونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړ شي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټې پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه.

- نامرده ! سړلي ځښتن درلود کنه؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ. کور يې مورته ويل چې د پور بله بر خه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خير وو.

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو لېرې ځای ته کډه کړې ده. خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي؟ په مايې يوڅه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو. يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي. پک پسې روان شوی دی. د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی. کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريږي.

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي.

- خو دا خو ته وايې چې نه ويريږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه ور وکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای.

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريږئ.

ډيره شيبه يې کوچئ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویر ېږې نو که نر وې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه ور وکړه.
- دا خو څه سخته خبره نده، څه ورته ووایم؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سېرلې څښتن درلود کنه؟
پک د کمر په سر ورته کېناست، کوچی کیږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچیغه یې کړه
- سېرلې څښتن درلود کنه؟
لدې سره شپږ واړو تګانو پسې رامنډه کړه سوتې یې په لاسونو کې وو او په کوچې پسې یې منډې وهلې کوچې هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودرېده، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي تر کټ لاندې مې یې اخله. خو پک ښه وډباوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه راښکته شو د کوچي رمه یې ورسره تر مخ کړه، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې، یو ځای یې په رمه لېوه ورګډ شو، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله راډیخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه، همداسې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې؟
- څنګه څه کوم، ته څه کوې؟
- دا څه لیونتوب دی وبه دخوري؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تویوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تویوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ماته راکوې؟ پک ورته وویل چې نه یوا ځې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

ډېر غریب یم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ور ته ویې ویل چې ډېره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو ا شرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ ورو ګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

- زویه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیوه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تېر بدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تېریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. څو څه شی چې راته عجیب وو داوو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څومره مې سات

تیر وو.
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه، هغه ښه نجلۍ وه له ما سره یې ډیره جوړه وه، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو.
پلار کرار کرار کمزوری کېدو، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو، ورځ په ورځ ژوند نوې ښه خپلوله، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده، نور به په پټهو کې نه رغړېدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم، پلار په دکان کې پروت وو، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه، ډیر وارخطا شوم، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته وو ایم چې تر اوسه به تا ته په بازار کې بې له ما ګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ورونیولم او موسک شو.
- لیونکه، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو.
- نه ډاکټر ته ځو.
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده څه کورته.
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځو به کورته، کورته ورسره روان شوم، په لارې کرار کرار روان وو، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم، کا شکې را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاس نیولي وو، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

مې هم پښو ته لاس راووړ او وبه یې چیچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې یې؟ وهلکه ماویل دکان دې بند کړ کنه؟
- هه؟ هو... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوځې تېرېدو چې یوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بیا چې راورسېد نو په غېږ کې یې ونیولم او راته وې ویل.
- زما لیونیه، چې راغلې، نو له ماسره به ښوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ښوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې د پلار څېرې ته وکتل اوس ډېر ضعیف شوی وو په مخ کې یې ګونځې غځېدلې وې او غږ یې هم رېږدېده، ښکلې سترګې یې پړکې لوېدلې وې او غاښونه یې هم نور یویو ښکارېده، همداسې یې څېرې ته ځیر وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي؟ بچک؟
- څه نه هسې پلاره ماویل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو؟
- ښه وو ډېر ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بیا دوهمه نمره ټینګه کړې او که له خیره او لې ته دې په نیت کې دي؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډېر کوښښ دي، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټینګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده، له ستړیا او درده یې اوږد اسویلی وکړ ماته به هغه وخت راياد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ویده شوی وم پلار به دیګ کاوه یا به یې کار کاوه زه به چې را ویښ شوم نو خپل څادر به یې راباندې هوار کړی وو، د مچې لوندوالی به مې یې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم، خو اوس نو ضعیف وو یواځې به یې ماته

سترګې نیولې وې او لکه دهغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به یې سترګو کتل او د کار تمه به یې کوله.
ماخوستن یې ډیره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په خیر ډیرې کیسې ورته وکړم ، د ابراهیم ادهم ، د اووه ټګا نو نورې ببلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په څیر یې سر په خپله سینه کېږدم او چې ښه ویده شو نرم یې له سینې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه یې ویده شم بیا یې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعیت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار یو ائې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل یې ډاډګیرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تیرېده تبه یې زیاتېده او الهګویي یې کوله.
لږ شېبه مې یې په تندي سړې سړې ټوټې ایښودې بیا یې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې یې تېرې کړې په لړزېدلي غږ یې وویل.
- زویه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تیاره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډیره شېبه پلار شمو ته وکتل او بیا یې او ښکې پاکې کړې ، زه یې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګیا شو.
- زویه دا شمې وینې ؟
- هو پلاره وینم یې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بیا به چېرته وړل شوي وي ؟ بیا به څرنګه سره تېل شوي وي بیا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بیا به په څومره لاسونو ګرځېدلي وي او بیا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا یې

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلي روښانه به یې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به یې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.

پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.

- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولیدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خواږه به ووینې ، سختۍ به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي څوک...

د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شېبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شېبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.

- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟

زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ.

- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل، تا هم شمې راوړې، ماته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې، دا په حقیقت کې ستا رښا ده، ښه کارونه وکړې، ظلم ونه کړې، دروغ ونه وایې، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم، دا سې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو، د پلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیریده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

د حریص کاسه چپه ده
لاس یې تش خوله یې سپیره ده
مابه چې نوی بکس یا نوی څیز وغوښت پلار به همدا ویل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس یې ډک خوله یې خوږده ، د حریص کاسه چپه ده ، لاس یې تش خوله یې سپیره ده ، بیا به موسک شو او خپل کار ته به یې دوام ورکړ.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډیر ستړی وو ، ناروغي یې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لیدو د کار په میز تکیه شو او راته ځیر شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غوړې وې ؟
- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هې بد نه یم ، زویک به اوس یو چای دم کړي کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډیر راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې یې د زړه په غوږو اوریده ، ډیر مې زړه غو ښتل چې پلار هرڅه وایي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بریالي شول او فوټبال ته به یې بوتلم چې رابه غلم پلار به یو څه خواشینی وو اوس مې نو نیت وکړ چې هیڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډیره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پیدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هیڅوک هم نه لرم. بیا به مې له ځانه سره ویل چې خدایه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، یا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته یې کتل ، بیا موسک شو او پورته شو ، واسکټ یې راواخیست له جیبه یې پیسې را وایستلې.
- ورشه بچیه یو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې دیګ درته نه دی پرې اینښی.
دې خبرې یې راباندې سخت بد تاثیر وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډیر وخت به هم وو خو هیڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به یې

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکانۍ وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیالې یې کیښوده ، څومې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سړی وږی کیږي ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کښناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیرېده کڅوړه مې تاو کړه څنګ ته مې کیښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یوا ځې ښونځې ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې وریورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ما ترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه ببرانیده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

اخته شوم ، ډیره شېبه یې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وویل.
- پلاره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ویلې.
- خو خیر زه لږ ورته یم.
- نه ما ویل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وایې نو څرنګه باید سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وایي.
پلار یو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک یې راواخیستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- یو کنجوس وي ، یو قانع ، دومره هم باید سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د یوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ویني وایي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وایي. او څوک چې د خدای زور پیسې ولري او بیا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه یې د خپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وایي کنجوس ، او د کنجوسانو دنیا هیڅکله هم نه زیاتیږي او شکر به یې هیڅکله هم په خوله وانه وړي.
ډیره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بیا یې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهیم ادهم یوه کیسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله را سره نشته ، سترې یم بیا به یې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس یې چې راته وکړې ستړتیا به دې وتښتي.
- شیطانه.
ډیره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه یې په لاس کې واخیسته بېرته راغی ، کوزه یې لمر ته کیښوده او لاسونه یې بدې وهل.
- ناوخته دی.

- نو شروع کوې یې
- ریښتیا هو نن مې یې یوه ډېره ښه کیسه یاد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کیسې راته کولې کور کتاب دی؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهیم ادهم زما همعصر وو لیونیه.
- ښه دا نوې کیسه یې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وایي چې یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې تللی وو، وایي چې ډیر په ښکار پسې وګرځېده زړه یې غوښتل یوه ښه هوسۍ ښکار کړي، ډیره شېبه په غره کې وګرځېده، تر څوچې یوه هوسۍ یې ګیر کړه، ډیر خوشاله شو خپل تیر او کمان یې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې یې خواته رانږدې شوه نو ابراهیم اد هم غو ښتل چې نور خپل تیر له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وویلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه یې ویلي دي:
- اې سلطان ابراهیم ادهمه! زما تیونه وګوره چې شیدې لرم، زه درې واړه بچیان لرم د غره په یو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې یم تر څو یو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک یو سم.
وایي چې ابراهیم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډیر حیران شو او خپله څه غذا چې یې درلوده د هوسۍ په مخ کې یې کېښوده او خپله ترې بیرته لاړ.
هو خو کیسه همدومره وه کنه.
ماوخندل، پلار بیاسر وخوځاوه، او د جامو لور ته روان شو.
- زویه هیڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه، په لږ څه قناعت وکړه، په دنیا کې ډیر څه او ډیر څوک له تا وږي شته ډیر خلک له تا زیات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبیعي ده چې د پنځون ستر څښتن تاهم داسې نه پریږدي او دا د طبیعت قانون دی چې تاته به یې هم پاداش رسیږي.

نور نو لمر ژیړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکانۍ مزه هم په تللو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکانۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک دا سې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه.
هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟له ځا نه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډېرپه دې لاره یواځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څو کیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته ریښتیا هم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آراامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غیږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړې مشي وکړل کامران مې هم په غیږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شېبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شېبه سره کېنا ستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یو ائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ما ته کتل ، موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله د هغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه و خت به

يې لنډ سور كميس اغوستى وو او ويښتان به يې تر شا تړلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښكلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره كوله هغې به بيا په ژړا شروع كړې وه . خو اوس بدله شوې وه . تورې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه كړى وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيكري كې وو اوس يې هغه سور كميس نه وو په تن اوس يې نو نوى كابلى موډ كاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره كړي مګر اوس بدله وه نظر يې لكه د موسى امسا هسې ټولول كول لكه د عيسى معجزه ژوندي كول يې كول...

ما يې همداسې سترګو ته كتل چې هغه موسكه شوه مور ته يې وكتل ، ماهم ځان سره سم كړ فكر مې شو د هغې مور ما ته كتل . ما ورته وخندل .

- وبخښى چاى څښې ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته كېږم چاى به دم كړم .

ما بيا آمنې ته وكتل په زړه كې مې وويل چې كاش آمنه پورته شي چاى وكړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چاى يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي .

خاله بهر وايستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خونه كې سره ناست وو ، پوښتنې يې كولې او د خپل ځان په اړه يې ويل كله به يې د زرلښت غورې كولې چې په پوهنتون كې اول نمره شوې وه ، ما ته يې يوا ځې په درس ټينګار كاوه . ډيره شېبه مو هلته غورې وكړې ما ورته د پلار د ناروغۍ وويل ډيره خواشينې شوه ويل يې چې ما ته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولى واى . په دې كې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وكتل نور يې نو له ما سره خبرې كولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو د هغې حركاتو ته پورته كېدا ته كتلو ته يې چوپتيا ته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس .

خاله شپه وكړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او كامران سره يوې

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره شپبه سره وغږیدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایي هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه ، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سبا ته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له مونږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راواړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلښت یواځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

- خیر دی مازیګر لاړ شئ.
- نه بیا به ګورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي ، دا یو چای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یو اځې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چړچې نه کړي؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تایې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا همراته پوهنتون ویلی.
نور نو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم. پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، رېښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی؟
- دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې؟
- نه یو ځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترګه یې پټه

کړه بېرته سره وخوځېده سر يې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکتره رايادشوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځاى کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د باچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غو نډۍ ولاړه ده د باچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هې ! دا باچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د باچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د باچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وايه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.
- ورته ووايه چې زما زوى ځوان دى دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر باچا پورې ورسېده ، باچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ورشئ په کوم ځاى چې دا ښځه ناسته وه هغه ځاى وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځاى وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خو نوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

نوري دې نه دي په یاد ؟
- په یاد مې دي.
- خو یوه بله راته ووایه.
- سمه ده د ببګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته یوه کیسه لولې.
- سمه ده.
- نو وایي چې یو کس وو ډېره ارزو یې درلوده چې خزانه ومومي او پیسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، یوه شپه یې خوب ولیده چې یو کس ور ته وايي چې زه مامور شوی یم چې تاته خزانه وښییم سړی ډېر خوشحاله شوی دی نو وایي چې هغه کس ورته وویل چې غشی او لیندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په لیندۍ کې کېږده او خوشی یې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډېر خوشحاله شوی دی سباته غونډۍ ته تللی دی غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی کش کړې ده او غشی یې خوشی کړی دی غشی وړاندې یو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډېره لیوالتیا یې هغه ځای پلټلی دی خو هیڅ یې هم ندي میندلي ، څو څو ځله یې یوې او بلې خواته غشی ویشتی دی او هغه ځایونه یې پلټلي دي خو څه یې ندي میندلي ډېره غوسه ورغلې ده. ببګا یې بیا هغه سړی په خوب لیدلی دی په غوسه کې یې ور ته ویلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ویلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په لیندۍ کې کېږده ، لیندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بیا له کلنګ ، بېلچې او غشي او لیندۍ سره د غونډۍ سرته ختلی دی. غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی او بې لدې چې کش یې کړي نو پرې ایښی یې دی غشی یې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر یې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ویلي یې دي

چې داسې تر ښنو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هې هې نو داسې غورې دي، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډېر شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګېږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه ووېل چې څوک چې ووژل شي د هغه نور معاش هم پرې کېږي دا سردار ډېر پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې ووېل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبرېږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يوړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډېره ښه شوې ده نو

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې يې دا دومره پيسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنليک ليکلی وو . وايي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کيسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غريب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر يې مقرر کړ وايي چې دومره شتمن شو چې په بغداد ښه چې په ټولو نږدې ټاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې يې خيانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټينګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بيا په سر څادر راکش کړ او کرار ويده شو ماته هم خوب راغی ويده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو .

لسم څپرکی

له مينې د پلار خبرېدا :

بس نور ورځ په ورځ سره حيرانېدم ، له يوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده ، له بلې خوا مې په ازموينو هم چندان باور نه درلود ، خدای خبر چې پوهنتون او ازموينې به څرنګه شي ؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بيرته راغلم.
يوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم ، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګيا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره يوائې وم ، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم ، له ځانه سره به مې فکر شو عجيب ليونې خيالو نه دي ؟ په همدې

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق یې که څه بلا وایم چې ازموینې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حدیث شریف ازموینه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ریښتیا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابا یو څه شی مې په زړه کې دي درته ویې وایم ؟
- وایه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ،یعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.
پلار وخندل قلم یې د غوږ له شا څخه را واخیست او په چوکاټ یې سترګه پټه کړه بیا موسک شو ماته یې وکتل.
- ګوره زویه ته نن هغه ځوک یې چې پرون یې دې فکر کاوه او سبا به هغه ځوک وې چې نن یې فکر کوې پس فکر وکړه چې ویلی یې شې نو ویلی یې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندې پاتې شوه بیا یې په مخ وټپولم او سترګه یې راته ووهله.
- زویه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل یې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به یې نتیجې ګورې بې نتیجې نه پاتې کیږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي یو دا چې دا د طبیعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهید سردار محمد داوود خان ویلي دي: تصمیم شرط اول موفقیت است. بچک چې تصمیم ونیسې بیا عاشقانه هڅه وکړې او د میړې هوډ ولرې په هیڅ میدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر یا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښایي

ورته ورسېږي که ونه رسيږي مزه يې حتماً ګوري ورته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تاته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی يې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم.
دواړو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ماوخندل يو ځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يو بل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځانه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ اې شيطانه.
- نه نشته دي ما بل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی يې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، د خپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو شيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا دهر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې ياڅوشيبو خندا لپاره پيدا شوی يې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم ونيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

- نو درته ووايم ؟
- نه زه يې پيژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شيبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ويلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه يوازې پريږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو ګنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد.
- خير دی هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دذده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايي چې ابراهيم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او د خلکو حال به يې له نږدې کتلو.
يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنګه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

، کله به یې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به یې وشیندلې. دې صحنې ابراهیم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقیقې ورته ودرېده.
ډېره شېبه ورته حیران ولاړو وو له ځانه سره یې وو یل: یاخدایه ! دا څه اسرار دي چې زه یې له دغه واړه ماشومه وینم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بیا یې نیت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه یې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بیا په ژړا پیل وکړ اوابراهیم اد هم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندي ؟
هغه پنځه کلن ماشوم یې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهیم ادهم ته وکتل او ویې ویل: اې سلطان ابراهیم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وویل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهیم ادهم خپل شاوخواته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بیا یې وویل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهیم ادهم یم ؟
ماشوم بیا وخندل او ویې ویل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وایې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پوهېږم او ته نه. ابراهیم ادهم وویل: ښه نو دا ژاړې بیا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهیم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بیا پرې ستر لرګي ږدي او بیا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بیا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ویرېږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهیم ادهم بیا پوښته وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شیندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شیندم چې ددې وړتیا او لیاقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

کېږدم او وګرځم نو له همدې کبله يې په سرا چوم. ويل کېږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- ځه ورک شه نور دې نو ستړې کړم اوس به نو ديګ هم ته کړې او کالي به هم پريمنځې.
- سمه ده.
- وايه کنه اوس ستانوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وايه.
- وايي چې ابراهيم ادهم چې کله پا چايي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډير ځايونه يې مزدوري، و کړې، يوځل په يو ځای کې د انارو په يو باغ کې باغبان شو او ځان يې د باغ خاوند ته ورو نه پيژانده. يوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهيم ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه يو ښه شرين انار راوړه، ابراهيم ادهم تللی دی يو انار يې ورته راوړی دی کله چې دباغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه شرين راوړه دا شرين نه وو. ا براهيم اد هم بيا تللی دی بل انار يې ورته راوړی دی هغه چې يې خوړلی دی بيا يې ادهم ته ويلي دي چې دا هم شرين نه وو، ته څرنګه باغبان يې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تير شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پيژندلي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهيږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې دباغ څښتن دا واورېدل نو ويې ويل چې پس ته نو ابراهيم ادهم يې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کيسه له کومه شوې ده؟
- نو زه څه خبر يم په يو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهيم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کيسه خپله هغه کړې ده.
- په دې يې نو نه پوهيدم.

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولاا وس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو.
- ښه سمه ده.

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډیره شېبه مې فکر کاوه ، یاخدایه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟او څرنګه به یې یادیږم ؟ یاخدا یه ! زه دې همدا سې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو.
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

فکر کوي او په خپله دخپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډیر لوی ویارړ دی ته نور غټ شوی یې.
- خو ماته سخته ښکاري.
- لیونکه ، تر قیامته به دې دپلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همدا سې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې ؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟
پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یوځل خو به یې ووینم ځومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډیرې دګلوباغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسیده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه دهغې په ځای ډاکټر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړ ې او ویې خندل.
- چیرته رسیدلی یې ؟ ګوره پام کوه دا دځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه ، دوهمه ګربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانیده چې زه یې مزاحم شوم.
پلار ډیره ښبه تسکین را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بیا یې هم ډیرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.
- ډاریږې چې ورک به شې ؟
- نه څه وور خو نه یم.
پلار خندا واخیست.
- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.
- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً درباندې ګرځم او بل دا چې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږې هسې دې ولې آبرو وړم.
ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یو ځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویوي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.
ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.
- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار ېدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.
رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پاماني ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.
- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.
ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هر ډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یواځې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.
- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یواځې یوه غوښتنه.

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.
- یوه د ابراهیم...
- په دوارو سترګو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ یم.
- وایي چې ابراهیم ادهم ناست وو یوکس ورته راغی او ورته ویې ویل چې اې شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهیم ادهم ورته وویل: که له مانه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به درته هیڅ هم زیان ونه رسوي.
لومړی: داچې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: داچې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهیم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دریم: داچې ګناه کوې نو داسې ځای پیدا کړه چې خدای دې ونه ویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی. ابراهیم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې؟
څلورم داچې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووایه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک دیوې شیبې لپاره له ځانه لیرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم داچې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه دا سې کار ونه کړای شم، ابراهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم داچې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهیم وویل چې پس ټوله کیسه همدا سې ده لکه دا ودې چې ویل. وایي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.
- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه، دین ته پوره پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې څومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم، پلار پلار ... پلار پلار. عجیبه کلمه ده؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهیږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پریښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نور نور څیزونه هم یاد ته راتلل، له ځانه سره مې وویل چې په څوکلونو کې مسئولیتونه څومره ډیر شول، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئولیتونه څومره ډیر شوي دي؟ خدای خبر که خدای موږ ته

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زموږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونیوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډیر قوي دی ډیر قوی دی ، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ویشت برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې یې دا خبره سمه نه یادېده چې هغې افلا طون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نیولې د ښوونځي ، دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم ، که پخوا نې نه وای اوس به موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځایه راسېدلي یو. ښه کارونه یې تکراروو او نورې ښېګڼې پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کیښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې یو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځیر ځیر راته وکتل سخت ترې وویرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنګ کتل ډیر ترې وډار شولم ، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم وویرولم.
پلار کیسه کوله وایې یو پاچا وو ډیره دبدبه یې درلوده ، ډیر ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، یوه ورځ یې تصمیم ونیو چې په یوه میله له ښاره بهر ووځي ، ښه تیاری یې ونیو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ، لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډېر کبر کې ورته ودرېده .
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم .
وايي پاچا ته ډېره غوسه ورغله بيا يې په ډېر غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وايه .
هغه سوالګر يې وايي کرار په غوږ کې ووېل .
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم .
وايي چې پاچا يوځل بيا ورته وکتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ .
- دومره مجال راکړه چې بېرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او دوه رکعته لمونځ وکړم .
وايي سوالګر ورته ووېل .
- نه ماته امر شوی دی .
پاچا چې ورته هرڅومره زارۍ وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وايي ځای په ځای يې ترې روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او سوالګر له سترګو پنا شو .
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ، خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو . ما سترګې پټې کړې ، خولې رابانديې ماتې شوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راته د ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوژخ له عذابه ځان ژغورلی شو ، څه ښه وخت دی د توبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همدا سې مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه .

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغورېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يواځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يواځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې ذيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګری مې رانغوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډاکټر زړګی بالله او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کيښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي ياديږي مو.

- ډاکټر زړګی وروځي هغه یې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی، دغزني چي غونډې قوارې چې نجونې یې سلامۍ ته کتار ولاړې وې نه راوځي او زړګی ورو باسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو.. پورته پورته غزني چیه نن به راباندې ځان ووهې.
- پرې مې رږده وروک مې یې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله ولیدل؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وایم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بیا خو نو پوهیږې.
زړګی ډیر مسلمان ځوان وو، تل به یې د قران تلاوت کاوه، یو لمونځ یې بې جمعې نه کاوه خو په عین حال کې دهغه خبره سخت د خولې چړپند وو چې څه به یې وویل بس ویل یې. بهر به چې ووتلو نو یا به د کارته پروان تر جوماته لاړو یا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بیرته به سترې سترې کوټې ته راتلو، هغه په سترګو هسې ښکاریده تا به ویل چې له سره به درسونه نه وایي خو په ټولګي کې یې بیا څوک دهغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي، په انګلیسي یې روانې خبرې کولې، عربي خو یې په ټپکه اخیستې وه اردو یې هم کله کله ویله او روسي خو یې نو د سیاست په اړخ کې تکیه ګاه وه ډیر تکړه ځوان وو، هغه به ماته ویل
- ډیر روی غزني چی یې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ویل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور یې ورسره بهر وایستلم، خو زما چکر ته زړه نه کېده درې میاشتې مې پلار نه وو لیدلی وو، یوه میاشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې ولیدله، رینښتیا یې هم راته وژړل له ډیرې خوښۍ یې وژړل بیا پټه بلې کوټې ته لاړه، ډاکټر راته ویل چې پلار راته لیک استولی دی، پلار په لیک کې ډیر څیزونه راته لیکلي وو، ټولې یې ښکلې کلمې لیکلې وې، دهغه خط ډیر رنګ بنګ خط وو، یوائې یې یو څو ټکي ښه ذده وو، چوکاټ، ته دري، څنګ دري، پله، سردري، کچالک او داسې نور چې هغه به یې د خپل کار لپاره

په هغه زړه ځيرې ځيرې کتابچه کې نوټ کول.
مازيګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخيستل ، آمنې مې له هرڅه غيږه چاپيره کړې وه ، د شپې مې هم د هغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم د هغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی رانوت ، له خوښۍ يې پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم وليد ، ياخدايه ته يې ورته وساتې دواړه څو مره يو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بيا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زيری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زيری ؟
- ووايه زيری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووايه ؟
- د ابراهيم ادهم سيوری راغلی دی.
- هې ؟ ريښتيا وايې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، ياخدايه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کيسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سيوری با له کله کله به يې ماته هم ويل چې د ابراهيم ادهم سيوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلينو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخير. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډير خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلا وهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دريشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه رابانده چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار روو ، له ډيرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډيره شېبه مې په غيږ کې نيولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډيره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته يې راته

وويل.
- ګوره ليوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډيره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به يې لنډ کميس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګۍ يې هم تړلې وه ، ډير ښکلی شوی وو ، خو له قوارې يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډيرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه يې کوه پو ښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډيرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډيره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده ، ډيره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځيروم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همداسې يې راته وايې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، يوځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خندا خوځېده او بيا يې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټيکری په خوله ومنډلو او مور ته يې وکتل په خندا کې يې ورته وويل.

- آخې مورې کوچني پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جو شې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شا وخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډېرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډیره شېبه راته وغږېده ، نور نو د خوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه مورې یې په کوټه کې پرېښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
- ښه نورې څه غورې دي ، کابل در ته څرنګه دی ؟
- بس بد ندی.
- سات دې تیر دی کنه ؟
- هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې ځیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
- هغه پخوانۍ مې هم لاندي مصرف کړې.
- بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
- نه بابا کاشکي د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
- هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

دیارلسم څپرکی

آمنې ته لیک :

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، دآمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچۍ په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیابه مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به ځم دادي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.
یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

؟ خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وو یل چې هغه به هم لکه زه او س په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راو اخیست ، زړه مې غوښتل دو مره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولي.

مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې

وروسته:

ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دو مره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د ثیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.

میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.

زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅومره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرڅو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غو ندې ستا دمینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلی ، ثیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستامینه مې په زړه کې د هر پیل او پای واکداره وي

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يو اځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يو اځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يو اځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې ...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دو همه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.

ګوره دا ليک چې دې ولوست په همدغه کتاب کې بېرته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يو اځې هماغه ليک مې نور د هرڅه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس راکړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ،ګوره يو ځل خپله راووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه.

- نه ته راشه لوړی تاسره کار لرم.

زړه مې درېبده ، څو راوتله ، څوځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خوني سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به ستر ګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يواځې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی يې ګونځې کړ کتاب يې ور واخيست بيا يې واړاوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، يواځې ستا لپاره دی چې بل څوک يې ونه ګوري کور به يې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته يې وګوره ته هم همدومره وليکه لا زيات.
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادۍ.
ورته ومې کتل ستر ګې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخوځاوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو انديښنې مې کرارې کرارې زياتېدې دهغې يوه يوه خبره را يادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادۍ.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لېده ، کله

به مې یې لیک په خوب لیده چې اوږد لیک یې را ته لیکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، یوازې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته دهغې تصویر مې لیده ، نه مې ځان غړولی شو او نه مې هم یوازې په هغې فکر کولای شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ویل چې څه به یې راته لیکلي وي ؟ مینه ناک لیک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به یې څه لیکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تیار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه واخیسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وایي به چې څوک یې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک یې ؟
- زه یم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزیه یې هم خواته ناستې وې چای یې څښلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې ولیدم رامنډه یې کړه .
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وویل چې لکه چې هغه لیک یې لیدلی دی که څه بلا خو بیا مې زړه ولګېده .
- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تا ویل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له یاده مې ووتل.
- څه ته هم که خیر وو څوک ډاکټر کېږې لیونی به شې.
دخاله خواته کېناستم ، چای یې را ته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

راته وېې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.
- ښنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟
- هه ښه دي بد ندي.
- ښنګه داسې سره اوتر يې لکه چې درسونه دربانديې ډير دي ؟
- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟
- نه جوړ او روغ دی.
- رخصتی مو کله دي ؟
- نور نو نږدې دي.
- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.
ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.
راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.
- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.
ور ومې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيولی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.
- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وې ؟
- ولې ؟
- همداسې ، چې ومې ويل.

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خدای پاماني بدبدې راته وکتل او دروازه يې ور ونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه يې هغه د مينې ډک سلام وو، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خدای پاماني، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده؟ ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښی. زړه مې ودرېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولی وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره شوخه وه، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.
لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم، نور ملګري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړېده، څومره ښکلی ليک يې دی.
د ليک په تندي يې ليکلي وو:
کرکه او نه هيلي مې ومنه.
ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګی وې، د لو مړي ځل لپاره څوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی، خدای دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې ځيزونه درته وليکم، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

وتلی وي ، ښه فکر وکړه ، له دې څیزونو لاس واخله ، یوائې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یوائې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کښېږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډیرې غوسې ځای رابانديې تنګ شو لیک مې څیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیروای او ښکنځلې په خو له راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه. بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلې ټول داسې بد زړې او سخت زړې دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکیڼې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه اوهوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

چاو دېدلم.

دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تیره کړه خو په هیڅ پوه نه شوم ، نور مې یې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډیره تسلي راکړه هغه ویل چې دا جینۍ زه پیژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهیږم چې هغې په کومه مو خه دا کار کړی خو زه پوهیدم چې هغې په لیک کې ماته څه لیکلي وو پلار خو هغه لیک نه وو لوستلی.

بل سمستر هم داسې تیرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې یې وکړه سخت به راته ټینګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې یې بد راتلل.

خو هیڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکین ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډیر غوږ نیولو ، د دغه سمستر نیمايي وو چې د ازموینو په پیلېدو سره مې نور د هغې له یادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې د هغې مینې ته د پای ټکی کیږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څو مره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنیا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم یې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساینه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خیالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نیولې خو فکر

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودرېده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډېره خوږه وه.
- زو یه کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وایي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډېرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وایي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وایي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وایي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډېره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وایي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

را پیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر را پورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډیره شېبه بیا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابنکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ور پورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ماهي ته یې شاباسۍ وویل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ.

- نه دا پاچایي مو ځوځله ښه ده.

وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي ،زویه له معنو یت سره چې ژوند کوې په ډیرو رازونو به پوه شې او ډیرې غوټې به درته خلاصې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، ترسهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ ناست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غږ راباندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډاکټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې یې په تن وې او یوډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه وډبېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره ودېبېدلو ، د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي ؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم داسې پلار ، د ځمکې په سر د خدای بېلګه د مينې ، وفا ، عزت او وقار ځلی ، خدای خو يې دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، ياخدايه ! مخکې له مايې روح مه اخله ، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډيرې نورې کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مينه تراوسه په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همداسې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زويه ليونی ليونی مه کيږه ، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه غورځوې ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب بريښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندی ليدلی ، بس نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې.
- هغه زما يواځينۍ تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري همداسې چې بې له ماهغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه ، ورته و مې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په پلار څه شوي دي ، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه ، هيڅ ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

، زړه مې لکه تیږه هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چیغو چیغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکیږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډیرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایې مړه کړې زه به د هغه دوري هیڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چیغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډیر خلک ولاړ وو ډیر بیرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بیارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چیرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ور ننه ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکټ ایښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې ځو مې په کومې کې ځایېده ، نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور یې نو شمه مړه شوې ده او نور یې نو یواځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څیره لکه چې د تل په څیر به موسک وو ، سترګې یې پټې کړې وې ، خوله یې پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلي راوتل هغه راپه یاد شول ورټیټ شوم او غوږ مې پرې ورونیوه ، خو هیڅ هم نه وو یواځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې وروغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ور ته په

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته، پورته، ولې دې یو اځې پرېښودم، پورته شه لا د ببلېدو نه یم پورته شه، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوږه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپر بوتم دهغه مچې را یادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچې ځای به مې یې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو، اوس یې په تندي ور پریوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه، ستا یې څه، دا زما پلار وو، ما یې مینه کتلې وه، په ژوند یې چېرته وې، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو، چې له خپګانه به یې ستوني پړسېدلی وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو، چې له ظلمه به یې زړه زړه زړه وو اوس درته په یاد شو، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود، په دنیا یې ځای ورک وو، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې تري غېږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته بابا جانه! ته وخدای پورته شه، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوری سوری دی، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي، پورته شه نن یې یاد شوي یو، پور ته شه وګوره، نن یې راباندې زړه سوځېدلی دی، نن ورپه یاد شوي یو، پورته شه بابا جانه لږ څه ورته ووایه، دوه کلمې ځواب ورکړه، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه، موږ هیچا ته اړ نه یو له

خدایه پرته له هیڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن یې ورته واوروه نن ورته ووایه چې تل موږ په دغه کوټه کې یواځې وو نن موهم یوا ځې پر بږدئ ، باباجا نه پور ته ، پورته بیا راسره د کان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترېنځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...
بیا چا له لاس ور ونیولم او له پلاره یې پورته کړم ، خلکو په غیږه کې ونیولم او له چپرکټه یې را د ښخوا کړم ما بیا چیغه کړه.
- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه بېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم بېل کړی نن مې بېلوي ، باباجانه پور ته شه په خوا مې شه زور یې راباندې تیر دی پورته باباجا نه ، یواځې یم ، یواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هیڅوک نشته چې پاکې یې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پور ته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک یې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، یوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مینه ماتوي ته ورته پروت یې یوځل لاس پرانیزه او سینې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.
نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غیږ کې نیولی وو ، سترګو ته مې یې وکتل اوښکو یې ګریوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتویېدلې.
- پلار څه شو ؟
آمنه ژړا واخیسته او سریې راباندې راکېښود په ژړا کې یې وویل.
- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.
خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هیڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.
-صبر صبر ، څه مو کړ ؟
له برنډې ښکته لویدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بیا مې سترګې

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترګې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا يې وکتل او راټيټه شوه په تندي يې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هيله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نيغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ويده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خندا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېګا به خوا په خوا پراته وو او هغه به راډيو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټرا او خاله به هم په څو ورځې کې يوځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم راپه ياد بده چې د پلار د مرګ په ورځ يې راسره ژړلي وو ، سر مې يې په غېږ کې ايښی وو او اوښکې يې راسره تويولې ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندي

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله.
یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته یې پلار ، کامران او زرلښت ووتل یوازې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یوځل ماته وکتل بیا یې هغې ته وکتل هغې چای کېښود ماته یې وکتل او نورنو په پیالو اخته شوه ، ماتر نن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بیا مې پلار یاد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کېښود بیا یې ماته وکتل ، ډیره شېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترګو ته نیغ درېدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمګړی کړ.
خاله څه ونه ویل ، ډیره شېبه چوپ وه بیا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل د هغې په سترګو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم داولې ؟ څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډیره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه یې وویل.
- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه.
زما وینښتان ځیږه شول ، زړه مې وډبېده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل.
- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډیره د نري زړه خاونده ده ، له غزني چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته ویښه وم بس ژړل به یې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونیوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور یې اسویلی وکړ او ویې ویل.

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلتې به یې ویلې کله به یې ویل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟
زما زړه ودربږده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.
- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلې وو ، ډیره پیښمانه یم ، ډیره.
ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.
- څه اپلتې وایې لورکې ! د څه شي لیکلې ؟
ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.
عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختې ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل.
- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کېووینم.
دخاله دا خبره عجیبه راته وبریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او دتل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.
زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې یوځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لا ډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیر بدل ؟
وختونه تیربدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې رابانډې شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمایي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما درې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینۍ اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا وسیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

دژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی

دپلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی

دزیږیدونیټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ یاد ۱۹۸۷ داګست ۱۶

دنده: ژورنالیستېاو ویاند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کیسې)
2. انځورونه (لنډې کیسې)
3. ګناه کبیره (پولیسي کیسې)
4. دویندویی فن (څېړنه)
5. د ابراهیم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. رینښتیاهم خلک خدمت ته اړتیا لري (یونلیک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه ، دوه د لنډو کیسې ټولګې
8. بیلابیلي ژباړې.

ویب پاڼه:

www.taand.com

د اړیکو پتې:

aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com